

אבל כאשר קורה משהו - הם נכנסים לפעולה

המתנות

דיאת, לא קיבלו משכורת, אלא שתיה על חשבון הבית. אך דבר זה יותר משהיוה גורם מרתיע לאנשי העולם-התחתון, הפך לגורם מפתה: גם הם רצו לבלות בלי לשלם. הם היו באים לשתות, יושבים בבאר כל הלילה, וכשהגיעה עת התשלום סירבו לשלם וניפצו כל מה שנפל לידיהם. האבדיית — הבריונים הפרטיים של בעל הבאר, היו נכנסים לפעולה ומכים את המתפרעים. הדבר הוליד תגובות שרשרת: הבריונים התחילו לבוא לבארים במטרה ברורה, ו לשלם תענוג כפול: גם לשתות מבלי ל- שלם, וגם כדי לפתוח בתגרה עם האבדיית כדי לסיים חשבונות. זה הפך לביוליו בפני עצמו.

המפסיד העיקרי מן העסק היה בעל מועדון הלילה, היה שמואל ברזילי, בעל אריאנה. אריאנה שכנה בלב השטח הגדול. אורחים רגילים פתחו לבוא לשם. אבל אחרי שי שמואל מינה לו שומרים בשכר, נודע אטי אט בציבור שבאריאנה יש סדר, שבטחון אורחיה מובטח. הקהל הגיע, בעל-הבית הרי זיח.

גברתנים-שימורים

הדיון השמירה המסודרת במועדוני הלילה, היה שמואל ברזילי, בעל אריאנה. אריאנה שכנה בלב השטח הגדול. אורחים רגילים פתחו לבוא לשם. אבל אחרי שי שמואל מינה לו שומרים בשכר, נודע אטי אט בציבור שבאריאנה יש סדר, שבטחון אורחיה מובטח. הקהל הגיע, בעל-הבית הרי זיח.

אבל הגברתנים מן העולם-התחתון ראו

שנולד מקצוע חדש. הם הרגישו שבעלי הבארים הם פרות נותנות חלב, וצריך לחלוב אותם. על-כן עשו הכל כדי להוכיח לבעלים שדחוקא להם צריך לשלם עבור שמיר, רה, כי גם הם חוקים יותר, וגם הם לא יעשו צרות.

התוצאה היתה — מלחמת-מעמדות שפרצה בעולם התחתון: התחילו מכות איומות בין הגברתנים-המתפרעים — אשר התחילו להכות כדי להוכיח שהם חוקים ויכולים להיות שומרים, לבין הגברתנים-השומרים, אשר עשו אותו דבר, כדי להוכיח אותו דבר.

מה שנתנו — לקחתנו

ישראל דנוך (31), גברתן גבה-קומה ורחבת-כתיפיים, התפרסם כאיש חזק, רי היום הוא ידוע כשומר קאזינו. סיפר דנוך: "אני עובד בענף השמירה כבר 12 שנים. התחלתי לשמור בבית-הקפה גלניה, מה שי היום ידוע כאחונה. בהתחלה הייתי בא לשלם כל פעם, לרקוד, פעם אחת, כשנכנסתי, ראיתי שהולכות מכות, כסאות ושול-חנות עפו, וכסא אחד פגע גם בי. התרגזתי נורא, למה שלא עשיתי שום דבר, ו התחלתי לקחת את כל אלה שהלכו מכות ולזרוק אותם החוצה.

"אחרי כמה פעמים שעשיתי סדר במקום, פנו אלי הבעלים ושאלו אותי אם אני מיכיל לעבוד בשכר, כאחראי על הסדר. אמרתי להם שאני לא יכול, כי אני עובד-עירייה. אבל אני מוכן לעזור להם לפתור את הבעיה. יות, ככה ערתי להם במשך ארבע שנים וביילתי שם בלי כסף. בסוף רכשתי לי שם, והתחילו להכיר אותי בסביבה שאני מתעסק בדברים האלה.

"מעולם לא ביקשתי כסף בשבילי מבעלי המועדונים. רק שתיתי על חשבון הבית. אם

הם היו רוצים לתת לי, היו נותנים כמה שרוצים. מה שנתנו — לקחתנו. אף פעם לא סירבתי.

"בהתחלה של העסק, זה היה קשה מאד. עד שנתתי לאנשים לדעת מי אני, ושיש לי יד במקום. בהתחלה היה צריך להשתמש בי כוח, כדי להרתיע בריונים. בסוף האנשים לקחו מרחק ולא ניסו יותר להתחיל אתי. רק לעיתים רחוקות היה צריך להזעיק את המשטרה. פעם, שיכור הפריע בצורה וורק כוסות על האמנים שהופיעו שם. קובה אמר לו שיותר לא יתן לו להיכנס למקום, או השיכור נעלב והפך את כל המועדון, והאורח חים ברחו. ניסיתי להרגיע אותו ולא יכולתי, אז קראתי למשטרה. בעזרתה הצלחתי לעשות שלום, עשינו סולחה ולקחתי אותו ה-

בין הזאבים

החשפנית, שכל לבושה רצועת בד צרה, בין שני שומרים גברתנים של המועדון, הזאבים לצינון הרוחות במקום, לאחר שהופרעה ללא הרף עליידי הקהל שהתחמם וחיבק אותה בכל זמן התכנית.

ביתה. היום הוא אחד האורחים הטובים ביותר. מקום.

שתי סטירות יבשות

מועדוני-הלילה של תל-אביב מחזיקים דנוך לבדו כעשרה סדרנים בשכר. הם מקבלים בן 25 ל-30 לירות ללילה, אך אינם עובדים באופן קבוע. הם מתחלפים לעיתים קרובות כי העבודה קשה. "צריך לעבוד כמו חמורים", מספר אחד מהם, משה (22). "הכי קשה זה לשמור על הבחורות. אנשים חושבים שאם בחורה נר-תנת תכנית — או זה כבר סימן שאפשר להתעסק איתה אחרי התכנית. האנשים אין לי על בושא. באמצע המועדון מנסים להתנפל על בחורות. ואיזה כוח צריך בשביל לשמור על בחורה כזאת! עבודת פרך."

אנשי דנוך הם רק חלק משומרי-התכיות, הפזורים בכל הבארים של תל-אביב רבתי. יוסף מלכי, למשל, עובד בקפה תפארת פעם בשבוע, כשהמקום משמש כאולם-ריקודים. "זה לא עבודה טובה", אומר יוסף, "אבל המשכורת לא מספיקה לי, אז אני מוכרח לעבוד בערב. אין הרבה תיגרות ולא נטפלים הרבה לצעירות, אבל יש הרבה מתפלחים. עד שפעם הורדתי שתי סטירות יבשות לשיניים שניסו להתפלח, ומאז המקום שקט." יוסף אמסילי שומר על מועדוני-הריקודים דים שבכרית-השחיה בגורדון: "העבודה שלי קשה, כי הגוער הצעיר משתולל במיני חד ויש אצלם מוות על כל דבר קטן. צעירי רים מתחממים מהר. אבל הם יודעים שאני חזק ומפחדים. ואם הם עושים קונצ'ים, ובעיקר אם נטפלים לילדות — אני תופס אורחם וזורק החוצה."

לעמוס סחה, אחיו של בוסה, המועסק כשומר בדיסקוטק אפרופו, יש תפקיד שונה משל שאר השומרים. "לאפרופו באים רק אנשים מכובדים שאין אתם שום בעיות." מודיע עמוס בגאווה. "תפקידי הוא להשיג שלא יכנסו לכאן אנשים מהעולם התחתון. הם גם מבינים אותי, ולא נכנסים." סיפר קובה זילברנינג, בעל מועדון צברה: "מיום שיש אצלי שומרים, הקהל לא פוחד יותר לבוא. אנשי העולם-התחתון שבאים אלי, יודעים שהם צריכים להתנהג בסדר, גם אם פעם ביובל פורצת קטטה במקום. הסדרנים משתלטים עליה, ואין צורך להזעיק משטרה."

יעקב, הסדרן העובד בצברה, סיפר: "בדי-רך כלל האנשים שבאים לבלות פה הם שקי-טים, ומחפשים ליהנות מהערב. אך לפני תקופה קצרה קרה שמישהו איים עלי בס-כין. הוא היה שיכור לגמרי, ואמר: תן לי להכנס. לא נתתי לו, כי ראיתי שיהיו צרות. אז הוא הוציא סכין ורצה לדקור אותי. זנתי אחורה ונכנסתי לבאר. שם היה לי נאבוט, על כל צרה שלא תבוא. הוצאתי את המקל והאמרת לי שארביץ לו אם ינסה להתקרב. הוא ניסה בכל זאת, או חבטתי בו על היד, הסכין נפלה והוא ברח. תאר לך מה היה קורה לו לא היה שומר בפתח הבאר!"

מחסום להתלהבות

שומר-באר יוסף אמסילי (חולצה לבנה, במרכז) מפעיל את כוחו ועוצר את הצעירים שהתלהבו מן התוכנית, ומנסים לפלס דרך אל הבמה של הופיעה החשפנית בריקוד אכזזים אחד מהם מנסה לעבור את המחסום, על-ידי קפיצה מעל לראשו של השומר. "אני תופס כאלה וזורק החוצה!"